

Розділ II. ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ, АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА, АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

DOI: 10.33766/2786-9156.106.1.63-71

УДК 342.9.03 (477)

Богданов Р. І., доктор філософії з менеджменту, докторант Харківського національного університету внутрішніх справ (м. Харків, Україна)

e-mail: <https://orcid.org/0009-0004-4790-7627>

ORCID iD: bogdanov.roman@univd.edu.ua

КОМПЕТЕНЦІЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ УПРАВЛІНЬ ДЕРЖАВНОГО БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

У статті аргументовано, що Державне бюро розслідувань України з метою забезпечення виконання покладених на відомство завдань має свою організаційну структуру, у якій особливе місце відводиться територіальним управлінням. Специфіка діяльності відповідних територіальних управлінь обумовлена територією, на яку поширюється компетенція останніх. Саме тому важливим є вивчення компетенції територіальних управлінь Державного бюро розслідувань, оскільки остання є ключовим елементом правового статусу, що розкриває зміст та спрямованість реалізації завдань, а також є інструментом їх втілення. Аргументовано, що в основі компетенції Державного бюро розслідувань лежить, по-перше, завдання та функціональні напрями діяльності, а по-друге, коло правовідносин, на які поширюється їх діяльність.

Наголошено, що зміст компетенції охоплює не лише повноваження та предмет відання, але й гарантії діяльності. Компетенція виступає комплексним поняттям, яке охоплює різні елементи, зокрема такі як повноваження, функції, завдання та мету діяльності. Встановлено, що наповнення змісту «компетенції» залежить від специфіки діяльності конкретного її носія.

Доведено, що особливості компетенції територіальних управлінь Державного бюро розслідувань полягають у тому, що: вона, по-перше, є нормативно-визначеною; по-друге, обумовлена такими факторами, як завдання, функції цього органу; по-третє, основним елементом її змісту є комплекс повноважень, окреслених законодавством для їх реалізації; по-четверте, вагоме значення в її складі має підслідність, тобто чітке визначення кола кримінальних правопорушень, віднесених до відання Державного бюро розслідувань, та розмежування їх з іншими правоохоронними органами; по-п'яте, її межі визначаються, у тому числі, територіальними чинниками, а саме місцем вчинення кримінальних правопорушень.

Ключові слова: компетенція, правовий статус, територіальні управління, Державне бюро розслідувань, завдання, повноваження.

Постановка проблеми. Державне бюро розслідувань України, з метою забезпечення виконання покладених на відомство завдань, має свою організаційну структуру, у якій особливе місце відводиться територіальним управлінням. Причому, слід зазначити, що специфіка діяльності відповідних територіальних

управління обумовлена територією, на яку поширюється компетенція останніх. Саме тому важливим є вивчення компетенції територіальних управлінь Державного бюро розслідувань. Указане пояснюється тим, що компетенція є ключовим елементом правового статусу досліджуваних суб'єктів, що розкриває зміст та спрямованість реалізації завдань, а також є інструментом їх втілення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Варто зазначити, що окремі проблемні аспекти, пов'язані з правовим статусом територіальних управлінь Державного бюро розслідувань, у своїх наукових працях розглядали: Л. І. Аркуша, О. В. Бордун, В. В. Владишевська, Є. О. Дика, О. О. Драник, Ю. М. Крамаренко, М. С. Моїсєєв, І. В. Цюприк, В. В. Чумак та багато інших. Утім, незважаючи на значний теоретичний доробок, у науковій літературі недостатньо опрацьованим є питання компетенції територіальних управлінь Державного бюро розслідувань.

Формулювання цілей. Мета статті полягає в тому, щоб надати характеристику компетенції територіальних управлінь Державного бюро розслідувань. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити наступні завдання: 1) з'ясувати сутність та зміст поняття «компетенція»; 2) здійснити аналіз норм чинного законодавства, норми якого визначають компетенцію територіальних управлінь Державного бюро розслідувань.

Виклад основного матеріалу. Термін «компетенція» є порівняно новим; він був введений у 1965 році американським лінгвістом Ноамом Хомським (від лат. *competentio*, від *comperito* – взаємно прагну, відповідаю, підходжу). Автор виділив поняття «мовна компетенція», яке розглядав як «здатність особистості, яка необхідна їй для виконання будь-якої діяльності». Послідовник Н. Хомського Д. Хаймс розширив обсяги поняття, стверджуючи, що компетенція – це «не тільки володіння граматиною і складом мови, але й знання, вміння, ситуації, у яких відбувається мовленнєвий акт» [1]. Сьогодні зміст поняття «компетенція» є значно ширший. Так М. С. Головань розглядає її одночасно в трьох сенсах: 1) як коло питань, у яких особа повинна бути обізнана; коло повноважень, делегованих суб'єкту (посадовцю, органу управління, групі і т. ін.); 2) як досвід, інформаційний ресурс, знання в певній предметній галузі, якими володіє суб'єкт; 3) соціально задана вимога до підготовки особи в певній сфері [2].

Цікавою є думка А. О. Ткаченко, яка наголошує, що компетенція характеризується сукупністю закріплених прав і обов'язків повноважень органів влади (органів державної влади та органів місцевого самоврядування), їхніх посадових осіб з приводу вимоги певної поведінки від фізичних та юридичних осіб та предметів відання, закріплених Конституцією України, законами та підзаконними нормативно-правовими актами (компетенційними законодавчими актами) [3, с. 196].

Автори Великої української енциклопедії тлумачать компетенцію як сукупність встановлених в офіційній юридичній чи не юридичній формі прав і обов'язків, повноважень будь-якого органу чи посадової особи, які визначають його можливості приймати обов'язкові до виконання рішення, організувати та контролювати їх виконання, вживати в необхідних випадках заходи відповідальності тощо [4, с. 73]. У цьому визначенні компетенція розуміється як розк-

рита через права та обов'язки можливість виконувати певні функції, у тому числі контролю та притягнення до відповідальності, іншими словами, як ознака правового статусу владних суб'єктів. При тому, автори, які отожднюють компетенцію та повноваження, зазначають, що компетенція не вичерпує правовий статус суб'єкта: «зміст понять «компетенція» (повноваження, встановлені законом, для органу державної судової влади, які він може реалізовувати під час здійснення судочинства) та «правовий статус» (права та обов'язки суду як юридичної особи, які він може реалізовувати як учасник приватних правовідносин) не збігаються» [5, с. 29].

Слід наголосити на наявності тісного зв'язку між компетенцією та повноваженнями. Водночас у правовій літературі висловлюється позиція про нетотожність цих понять. Варто погодитися з думкою В. І. Феліка про те, що поняття «компетенція» та «повноваження» співвідносяться, як ціле та часткове. Зокрема, компетенція означає систему абсолютно всіх повноважень, наданих відповідному державному органу, що визначають його предмет відання, тобто межі його діяльності. Компетенція автором розглядається як система публічно-владних повноважень, визначених в актах адміністративного законодавства, які надані правоохоронному органу для реалізації завдань та функцій щодо попередження правопорушень, виявлення умов та причин, що сприяють їх вчиненню, вжиття заходів для їх усунення та здійснення інших дій, тоді як повноваження – закріплена в актах адміністративного законодавства система обов'язків цього органу в означеній сфері та система необхідних для належного виконання таких обов'язків правових можливостей, у тому числі примусового характеру [6, с. 17].

Я. М. Лісойван слушно зазначає, що в загальному юридичному трактуванні правова категорія «компетенція» відносно до будь-якого органу публічної влади, у тому числі й такого правоохоронного органу, як ДБР України, означає сукупність його конкретних функцій та повноважень, регламентованих нормативно, і в цьому розумінні є синонімічним до терміна «функції» та «повноваження» (у множині), на відміну від одного окремого повноваження або функції (в однині) [7, с. 581-582].

Більш широко компетенцію розглядає В. Я. Малиновський, як сукупність предметів відання та повноважень (прав і обов'язків), що надаються суб'єкту управління для виконання відповідних завдань і функцій, та визначають його місце в апараті державного управління. Компетенція державно-владним шляхом встановлює обсяг і зміст діяльності суб'єкта державного управління з одночасним розмежуванням його функцій з функціями інших суб'єктів як по вертикалі, так і по горизонталі управлінської системи. Законодаве та підзаконне нормативно-правове оформлення функцій у відповідних компетенційних актах визначає міру кожного органу в загальному розподілі праці. Компетенція через закріплення у відповідних правових актах завдань і необхідних для їх виконання повноважень дає можливість установити місце кожного органу в загальній структурі системи виконавчої влади, створити основи їх правової відповідальності [8, с. 548]. Дослідник акцентує увагу на зв'язку компетенції не лише з повноваженнями, але і з функціями.

Є. В. Кулакова зазначає, що функції, цілі, завдання на практиці, безумовно, пов'язані з реалізацією будь-яким суб'єктом належної йому компетенції, але компетенція, скоріше, є тим засобом, що допомагає досягти цих цілей, вирішити завдання, виконати функції. Отже, на думку авторки, найкраще розуміти компетенцію як сукупність предмета відання та повноважень, що є мірою можливої та належної поведінки щодо предмета відання [9, с. 20]. Тож компетенція в такому розумінні є засобом виконання поставлених завдань та мети, але вона не вибирає до себе ці елементи, до її складу входять повноваження та предмет відання.

Подібні погляди висловлює й О. А. Панасюк, який повноваження суду в кримінальному судочинстві визначає як закріплене нормами кримінального процесуального права та зумовлене предметом відання коло прав та обов'язків (правообов'язків) суду, встановлене для виконання конкретних процесуальних дій та прийняття відповідних процесуальних рішень у кримінальному провадженні. Компетенція суду – це сукупність повноважень суду та гарантій їх здійснення, а також предметів відання, які зумовлюють і визначають ці повноваження; вони впливають із нормативно визначених цілей діяльності суду в кримінальному провадженні та визначають процесуальне положення суду в кримінальному процесі, а також статус суду в системі судових органів та інших органів державної влади, будучи критерієм розмежування повноважень цих органів [10, с. 287-288]. Таким чином, зміст компетенції, на погляд автора, охоплює не лише повноваження та предмет відання, але й гарантії діяльності.

В. Д. Швець компетенцію владних суб'єктів землекористування розуміє як закріплену нормативно-правовими актами систему дій, у яких реалізуються функції відповідних суб'єктів із забезпечення реалізації земельних інтересів територіальних громад чи, відповідно, держави щодо раціонального та ефективного землекористування. Повноваження ж – це відображені в нормах права складові правового статусу суб'єктів землекористування, що визначають міру суспільно допустимої діяльності із забезпечення раціонального та ефективного використання земель [11, с. 111]. Отже, компетенція визначається автором як засіб реалізації функцій, а повноваження – як сукупність прав у визначеній сфері діяльності.

На підставі викладеного можна зробити висновок, що компетенція виступає комплексним поняттям, яке містить різні елементи, такі, як повноваження, функції, завдання та мету діяльності їх носія. Окремі вчені додають до цього предмет відання й гарантії. Таким чином, наповнення змісту «компетенції» залежить від специфіки діяльності конкретного її носія.

Р. М. Труба зазначає той факт, що термін «компетенція» вживається в науковій літературі для об'єднання таких понять, як «повноваження», «завдання» та «функції». За допомогою такого терміна окреслюються права та обов'язки того чи іншого суб'єкта у певній сфері, на яку такий суб'єкт має вплив. Компетенція Державного бюро розслідувань України, на його думку, це сукупність повноважень, закріплених в офіційній формі відповідно до покладених на нього

завдань і функцій, які визначають можливості приймати обов'язкові до виконання рішення, організувати та контролювати їх виконання [12]. При цьому визначений правовими нормами обсяг повноважень надається даному органу в чітко визначеній законодавчо правоохоронній сфері суспільних відносин із безпосередньою метою здійснення тієї чи іншої функції держави [7, с. 581-582]. Отже, враховуючи специфіку діяльності ДБР, її очільник акцентує увагу саме на повноваженнях, як основного складового елементу, який реалізується в межах компетенції, відповідно до встановлених завдань та функцій.

Розкриваючи особливості компетенції ДБР, Р. М. Труба зауважує, що вона охоплює питання, пов'язані з правами та обов'язками, які реалізуються в процесі запобігання, виявлення, припинення, розкриття та розслідування злочинів за участі ДБР, у державній політиці щодо протидії злочинності та міжнародного співробітництва, а також із повноваженнями, пов'язаними з роботою із персоналом даного органу. Компетенція Державного бюро розслідувань України поширюється на запобігання, виявлення, припинення, розкриття та розслідування злочинів, які вчиняються вищими посадовими особами, службовими особами Національного антикорупційного бюро України чи Спеціалізованої антикорупційної прокуратури або військовими [12, с. 239]. Таким чином, в основі компетенції ДБР лежить, по-перше, завдання та функціональні напрями діяльності, а по-друге, коло правовідносин, на які поширюється їх діяльність (слідчість). Важливість слідчості як елементу компетенції ДБР зумовлює необхідність розглянути погляди на її перетинання з іншими правоохоронними органами.

Зауважимо, що, відносно розмежування слідчості між ДБР та НАБУ, немає однозначної думки серед науковців. Так Б. В. Деревянко наголошує на тому факті, що перелік категорій потенційних підслідних у ДБР не надто великий, хіба що категорія військовослужбовців дозволяє ДБР виконувати свої функції та надавати кількісні показники своєї роботи. Компетенція ДБР здебільшого не конкурує з компетенцією цих органів: прокуратура, зокрема і військові прокуратури та Спеціалізована антикорупційна прокуратура, здійснює нагляд за дотриманням принципу законності органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, у тому числі й ДБР, але сама таку діяльність не проводить. З іншого боку, фахівці ДБР мають повноваження на документування вчинення злочинів прокурорами Спеціалізованої антикорупційної прокуратури. Компетенція СБУ та окремих підрозділів Національної поліції може перетинатися й конкурувати з компетенцією ДБР. Однак групи злочинів, з якими має боротися СБУ, є більш складними та небезпечними, ніж аналогічні, з котрими має боротися ДБР. Зворотньопропорційним є висновок щодо груп злочинів, з якими борються ДБР та підрозділи Національної поліції. Автор вважає, що первинні оперативні та слідчі дії стосовно конкуруючої категорії державних службовців можуть розпочинатися та проводитися підрозділами Національної поліції, а пізніше переходити до компетенції ДБР. І так само ДБР може розпочинати, проводити або продовжувати роботу після підрозділів Національної поліції, а пізніше передавати її матеріали та результати за компетенцією підрозділам СБУ [13,

с. 82-83]. Причому, відносно переважної більшості категорій потенційних підлідчих (за можливим винятком військовослужбовців та службових осіб НАБУ), застосовується правило пріоритетності досудового розслідування цих злочинів детективами НАБУ. Тобто, компетенцію ДБР та НАБУ законодавцем розмежовано на користь пріоритетності дій детективів останнього. Однак справи за злочинами, учиненими самими співробітниками НАБУ, розслідуються в досудовому порядку фахівцями ДБР [14, с. 79-80].

Між іншим І. В. Цюприк наголошує на необхідності приділення уваги на законодавчому рівні питанню чіткого розмежування повноважень ДБР та Національного антикорупційного бюро щодо протидії корупції. Відповідно до ст. 216 КПК України, ДБР розслідує злочини посадовців, окрім віднесених до підслідності НАБУ. Водночас, якщо для детективів НАБУ запроваджено одночасно предметну (ч. 5 ст. 216) та персональну (пп. 1-3 ч. 5 ст. 216) підслідність, то щодо ДБР зазначається лише про персональну підслідність (ч. 4 ст. 216), що на практиці може спричинити непорозуміння між зазначеними органами досудового розслідування, зокрема під час визначення початкової кваліфікації на етапі внесення відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР, які надалі можуть негативно позначитися як на ефективності роботи зазначених органів досудового розслідування, так і на протидії злочинності загалом. У цій ситуації, урахувавши сфери відповідальності НАБУ та ДБР за викриття злочинів у сфері службової діяльності, вважаємо за доцільне повернутися до практики визначення предметної (постатейної) підслідності злочинів [14, с. 183]. Видається за доцільне підтримати позицію згаданого автора щодо вдосконалення правової регламентації компетенції ДБР на основі розмежування підслідності окремих злочинів, віднесених до його відання, шляхом їх постатейного переліку.

Висновки. У підсумку представленого наукового дослідження слід узагальнити, що особливості компетенції територіальних управлінь ДБР полягають у такому: по-перше, вона є нормативно-визначеною; по-друге, обумовлена такими факторами, як завдання, функції цього органу; по-третє, основним елементом її змісту є комплекс повноважень, окреслених законодавством для їх реалізації; по-четверте, вагоме значення в її складі є підслідність, тобто чітке визначення кола злочинів та кримінальних правопорушень, віднесених до відання ДБР, та розмежування їх з іншими правоохоронними органами; по-п'яте, її межі визначаються в тому числі територіальними чинниками, а саме місцем вчинення кримінальних правопорушень і злочинів.

До перспектив подальших досліджень можемо віднести комплексне, усебічне та міждисциплінарне осмислення компетенції окремих підрозділів територіальних управлінь ДБР, актуальних напрямів взаємодії підрозділів територіальних управлінь ДБР з іншими правоохоронними органами, подальший аналіз кадрового, фінансового, матеріально-технічного, інформаційного та наукового забезпечення діяльності територіальних управлінь ДБР у світлі перспектив впровадження передового зарубіжного досвіду та вдосконалення на його основі вітчизняного законодавства.

Використані джерела:

1. Фоменко Т. М. Аналіз понять «компетентність» та «компетенція». URL: <https://repo.snau.edu.ua/bitstream/123456789/2127/1/Фоменко%20Т.М.%20тези%20аналіз%20понять.pdf>.
2. Головань М. С. Компетенція і компетентність: досвід теорії, теорія досвіду. URL : <https://core.ac.uk/download/pdf/324272272.pdf>.
3. Ткаченко А. О. Поняття компетентності державного органу. *Часопис Київського університету права*. 2009. № 4. С. 192-197.
4. Велика українська енциклопедія. Тематичний реєстр гасел з напрямку «Юридичні науки»/ Укладачі: Бабка В. Л., Шумило М. М.; за ред. д. і. н., проф. Киридон А. М. Київ: Державна наукова установа «Енциклопедичне видавництво», 2017. 152 с.
5. Незалежність і дисциплінарна відповідальність суддів: міжнародні стандарти й національна практика: монографія / Н. Антонюк, О. Верба-Сидор, Т. Пашук, С. Рабінович. Львів : БФ «Медицина і право», 2020. 249 с.
6. Фелик В.І. Адміністративно-правове забезпечення профілактичної діяльності Національної поліції України : автореф. дис... док. юрид. наук: 12.00.07. Харків. 2017. 42 с.
7. Лісоїван Я. М. Зміст та особливості компетенції Державного бюро розслідувань України в сфері діяльності правоохоронних органів в умовах воєнного стану. *Актуальні питання у сучасній науці*. 2023. № 12 (18). С. 576-587.
8. Малиновський В. Я. Державне управління: Навчальний посібник. 3-тє вид. переробл. та допов. Київ : Атіка, 2009. 608 с.
9. Кулакова Є. В. Поняття та елементи господарської компетенції обласних рад та обласних державних адміністрацій. *Науковий вісник міжнародного гуманітарного університету*. 2013. № 6-2. С. 19-23.
10. Панасюк О. А. До питання про співвідношення понять «повноваження» та «компетенція» суду в кримінальному провадженні. *Публічне право*. № 4 (12). 2013. С. 282-290.
11. Швець В. Д. Поняття компетенції і повноважень суб'єктів землекористування. *Європейські перспективи*. 2015. № 2. С. 107-113.
12. Труба Р. Компетенція Державного бюро розслідувань України. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 11. С. 234-239.
13. Деревянко Б. В. Державне бюро розслідувань як новий державний орган зі спеціальною компетенцією. *Правовий часопис Донбасу*. 2019. № 2. С. 78–84.
14. Цюприк І. В. Перспективи функціонування Державного бюро розслідувань як суб'єкта боротьби з організованою злочинністю. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2016. № 2 (99). С. 177-185.

References:

1. Fomenko, T. M. (2014) Analysis of the concepts of «competence» and «competency» URL: <https://repo.snau.edu.ua/bitstream/123456789/2127/1/Фоменко%20Т.М.%20тези%20аналіз%20понять.pdf>. [in Ukrainian].
2. Holovan, M. S. (2008) Competence and competency: theory experience, theory of experience. URL : <https://core.ac.uk/download/pdf/324272272.pdf>. [in Ukrainian].
3. Tkachenko, A. O. (2009) The concept of competence of the state body *Chasopys Kyivskoho universytetu prava - Journal of the Kyiv University of Law*, 4, 192-197. [in Ukrainian].

4. Babka, V. L., Shumylo, M. M. (2017) The Great Ukrainian Encyclopedia. Thematic register of slogans from the field of «Legal Sciences». Kyiv: State Scientific Institution «Encyclopedic Publishing House. [in Ukrainian].

5. Antonyuk N., Verba-Sydor, O., Pashuk, T., Rabinovych, S. (2020) Independence and disciplinary responsibility of judges: international standards and national practice: monograph. Lviv: Medicine and Law. [in Ukrainian].

6. Felyk, V.I. (2017) Administrative and legal provision of preventive activities of the National Police of Ukraine [Administratyvno-pravove zabezpechennia profilaktychnoi diialnosti Natsionalnoi politsii Ukrainy]. *Doctor's thesis*. Kharkiv. [in Ukrainian].

7. Lisoivan, Ya.M. (2023) Content and features of the competence of the State Bureau of Investigation of Ukraine in the field of law enforcement agencies under martial law. *Aktualni pytannia u suchasni nauki - Current issues in modern science*, 12 (18), 576-587. [in Ukrainian].

8. Malynovskiy, V. Ya. (2009) Public administration: Study guide. Kyiv : Atika. [in Ukrainian].

9. Kulakova, Ye. V. (2013) Concepts and elements of economic competence of regional councils and regional state administrations. *Scientific Bulletin of the International Humanitarian University - Naukovyi visnyk mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu*, 6-2, 19-23. [in Ukrainian].

10. Panasiuk, O. A. (2013) To the question of the relationship between the concepts of "authority" and "competence" of the court in criminal proceedings. *Public law - Publichne pravo*, 4 (12), 282-290. [in Ukrainian].

11. Shvets, V. D. (2015) The concept of competence and powers of land use subjects [Poniattia kompetentsii i povnovazhen subiektiv zemlekorystuvannia]. *European perspectives - Yevropejski perspektyvy*, 2, 107-113. [in Ukrainian].

12. Truba, R. (2019) Competence of the State Bureau of Investigation of Ukraine. *Entrepreneurship, economy and law - Pidpryemnytstvo, hospodarstvo i pravo*, 11, 234-239. [in Ukrainian].

13. Derevianko, B. V. (2019) The State Bureau of Investigation as a new state body with special competence. *Legal journal of Donbass - Pravovyi chasopys Donbasu*, 2, 78-84. [in Ukrainian].

14. Tsiupryk, I. V. (2016) Perspectives of the functioning of the State Bureau of Investigation as a subject of the fight against organized crime. *Scientific Bulletin of the National Academy of Internal Affairs - Naukovyi visnyk Natsionalnoi akademii vnutrishnikh sprav*, 2 (99), 177-185. [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редколегії 11.04.2024

Bohdanov R., Doctor of Philosophy in Management, Doctoral student of the Kharkiv National University of Internal Affairs (Kharkiv, Ukraine)

COMPETENCE OF TERRITORIAL DEPARTMENTS OF THE STATE BUREAU OF INVESTIGATION

The article argues that the State Bureau of Investigation of Ukraine has its own organizational structure in order to ensure the fulfillment of the tasks assigned to the department, in which a special place is given to territorial administration. The specificity of the activity

of the relevant territorial administrations is determined by the territory over which the competence of the latter extends. That is why it is important to study the competence of the territorial departments of the State Bureau of Investigation, since the latter is a key element of the legal status that reveals the content and direction of the implementation of tasks, and is also a tool for their implementation. It is argued that the competence of the State Bureau of Investigation is based on: first, tasks and functional areas of activity; secondly, the circle of legal relations to which their activity extends.

It is emphasized that the content of the competence covers not only the powers and the subject of the assignment, but also guarantees of activity. Competence is a complex concept that includes various elements, in particular, such as powers, functions, tasks and the purpose of activity. It has been established that the content of "competence" depends on the specifics of the activities of its bearer.

It has been proven that the specifics of the competence of the territorial offices of the State Bureau of Investigation are that it: firstly, is normatively defined; secondly, due to such factors as the tasks and functions of this body; thirdly, the main element of its content is a set of powers outlined by legislation for their implementation; fourthly, in its composition, accountability is of great importance, that is, a clear definition of the range of criminal offenses assigned to the jurisdiction of the State Bureau of Investigation, and their distinction with other law enforcement agencies; fifthly, its boundaries are determined, among other things, by territorial factors, namely the place of commission of criminal offenses.

Keywords: competence, legal status, territorial administrations, State Bureau of Investigation, tasks, powers.

DOI: 10.33766/2786-9156.106.1.71-81

УДК: 351.87

Колесніков А. П., кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри безпеки та правоохоронної діяльності Західноукраїнського національного університету (м. Тернопіль, Україна)

e-mail: kole.ua@gmail.com

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0003-3064-4133>

ОСОБЛИВОСТІ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ТА ВЗАЄМОДІЇ МОДУЛІВ ЄДИНОЇ СУДОВОЇ ІНФОРМАЦІЙНО-ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ

У статті розглянуто особливості запровадження та взаємодії модулів Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи (ЄСПТС) в Україні. Проаналізовано нормативно-правове регулювання функціонування окремих складових ЄСПТС, виокремлено проблемні аспекти та окреслено напрями їх вирішення. Охарактеризовано Положення про порядок функціонування окремих підсистем (модулів) Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи.

Охарактеризовано нові особливості підсистеми «Електронний кабінет» із позиції обов'язкової реєстрації в «Електронному кабінеті» для окремих категорій учасників судового процесу та звернено увагу на винятки з цього правила. Окреслено ключові проблеми недостатнього поширення використання підсистеми «Електронний